

fremmede Rug er erhvervet til, saa er der, som jeg tillod mig at sige, ikke sket nogen Uret overfor det danske Landbrug ved Fastsættelsen af denne Maksimalpris, og det fastholder jeg, men jeg erkender, at de nødvendige Konsekvenser deraf var, at Brødprisen fulgte med i samme Forhold, og det er ikke sket.

Maa jeg endvidere, foranlediget af den Udtalelse, det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Schovelin) benyttede, og som jeg protesterede imod, anføre et yderligere Bevis for, at den overvejende Del af den danske Rug er overmaade vel anvendelig til Brødfremstilling; at den er det, tror jeg ikke, nogen, som kender de virkelige Forhold, vil bestride, og at den er det — til Trods for, at den maaske er noget mindre i Kærnen end i tidligere Aar —, skyldes i høj Grad den Omstændighed, at medens vi ellers som Regel i Rughøstens Tid hemsøges af meget fugtigt Vejrlig, havde vi i Aar ganske fortrinlige Vilkaar at bjærge Rugen under, og den er derfor langt bedre til Fremstilling af Brød end i tidligere Aar. Det er ogsaa erkendt af Bagerierne omkring i Landet; i hvert Fald i den Landsdel, hvor jeg bor, modtager de private Bagerier, som forsyner Landbefolkningen med Brød, med største Fornøjelse den Rug, som vi har avlet, og leverer os et Pund sundt og godt Brød — saa godt, som vi kan forlange, og fuldt paa Højde med det Rugbrød, som fremstilles herinde i København — for hvert Pund Rug, vi leverer, og de leverer os vel at mærke dette Brød ind paa vort Køkkenbord, om vi ønsker det, de kører det rundt til os, saaledes at vi ikke har nogen som helst Ulejlighed. Men er det Tilfældet, at Fremstillingsomkostningerne indeholdes heri, idet der bliver over eet Pund Brød af et Pund Rug, saa at det overskydende dækker Arbejdsomkostningerne, og er dette tilstrækkeligt til Arbejdsomkostninger i den Tid, hvor Rugen koster for Eksempel 12 Kr. pr. Tønde, synes det mig ganske givet, at saa maa det være i endnu højere Grad tilstrækkeligt, naar Rugen koster 18, 19 eller 20 Kr. pr. Tønde, thi saa er det klart, at det overskydende Brød udbringes til en langt højere Pris. Her mener jeg, vi har Normen for, hvorledes Brødpriserne burde være, og hvis den skal lægges til Grund, er jeg ganske enig med det ærede Medlem fra Give (N. C. Jensen), der talte for lidt siden, i, at saa burde Brødprisen i dette Øjeblik være fra 76 Øre op til 80 Øre — det ærede Medlem nævnede vistnok 79 Øre

for et 8 Punds Brød. For saa vidt man indvender, at der skal anvendes i hvert Fald en Procentdel fremmed Rug til Fremstilling af Brød, og denne fremmede Rug er dyrere, vil jeg sige, at ganske vist kan den siges at være dyrere, ganske særlig i dette Øjeblik, men naar Bagerierne i saa høj Grad ynder denne fremmede Rug, er det ganske utvivlsomt ikke, fordi den giver Brød af højere Kvalitet, men fordi den giver større Kvantum Brød, altsaa flere Pund pr. Tønde, end den danske Rug giver, og som Følge deraf er det for Bagerne fra et forretningsmæssigt Standpunkt fordelagtigt at anvende den fremmede Rug, hvis Pris er højere.

Jeg maa gøre et Par enkelte Bemærkninger til det ærede Medlem fra Ribe (Brorsen). Saa vidt jeg forstod det ærede Medlems Udtalelser, sagde han, at Landmændene faar et daarligere Fodermiddel i Stedet for Rugen, og saa skal de give en hel Mængde Penge i Bytte. Er det nu rigtigt at fremsætte en saadan Udtalelse her? Er det ikke en Erfaringssætning, som Landmændene har gjort, at naar de kan faa god, sund Majs, er den bedre at fodre Svin med end Rug. Det tror jeg, og naar de Herrer taler om de fattige Egne med den daarlige og tarvelige Rug, tror jeg ganske særligt, at god, sund Majs er adskilligt bedre at anvende til Svinefoder end Rugen. — Dernæst fremsatte det ærede Medlem en Udtalelse, som ogsaa forekommer mig at vidne om, at han ikke har Kendskab til de andre Egne i Landet. Han siger nemlig, at det kun er ganske undtagelsesvis, at Hveden fodres op, de allerfleste dyrker den for at sælge den. Ogsaa dette er efter min Mening ganske urigtigt. Efter det Kendskab, jeg har til Øernes Forhold, er Forholdet det, at ikke alene i det lille Landbrug, men ogsaa i hele det middelstore Landbrug, det vil med andre Ord sige alle de almindelige Bøndergaarde baade paa Fyn, Lolland, Falster og maaske ogsaa i vid Udstrækning her paa Sjælland, opfodres hele Avlen af Hvede, og der købes maaske — det ved jeg i hvert Fald er Tilfældet paa overmaade mange fynske Bøndergaarde — meget store Mængder af fremmed Hvede til Fodring af Høns, Svin og andre Kreaturer. — Saa sagde det ærede Medlem en Ting, som jeg maa give ham Ret i, nemlig at det, som gør Majsen saa dyr — den er jo billig paa Produktionsstedet —, maa være de urimeligt høje Fragter. Det ærede Medlem henstillede derfor, at der stræbtes henimod at faa fastsat en Maksimalfragt, en Maksimal-